

רגע אחרי הזינוי: עמרם אדרי מחבק את אשתו, כשבני מישפחתו לוגמים שמפניה

נהרג גם הוא בצורה אלימה, מכוניתו התפוצצה ממיטען חבלה שהונח בתוכה. גם רוצחו לא נמצא עד היום. המיטרה ייחסה את שתי הרציחות למילחמת כנוי פיות סמים.

הקהל הצהול התפור, המשוחררים הלי כו עם מישפחותיהם הביתה, ובהיכל הר מישפט נותר ריח חריף של אלכוהול, ואשה זקנה שליקטה לאיטה סוכריות רטור בנות משמפניה מעל הריצפה הקרה.

אילנה אר

כמעט הטביע אותם הקהל בסילוני שמפי ניה ומטחי סוכריות. עיתונאים וצלמים שניסו להתקרב למקום נרטבו גם הם עד לשר עצמותיהם.

פה ושם עמדו עורכידין וניסו לשחזר את הסיבה לרצח כחיל. למרות עשרות העדים שנשמעו במישפט לא הועלה שמץ של מניע לרצח. העובדה היחידה שהיתה בפני בית-המישפט דיברה על מותו של יהודה אדרי, אחיהם של עמרם וקרלוס, כחצי שנה לפני מות חאגי. יהודה אדרי

דורים הפורמליים במזכירות, הוציאו נשותיהם את כלי האיפור והתייפו לכבוד בעליהן שהיו בכלא שמונה חודשים בר קירוב. אוליביה עמר היפה, אשתו של בבר הספר, הרעיפה מסקרה למכביר על ריסי עיניה הארוכים ולא גרעה עין מהי מדרגות.

הגברים שבחבורה ניצלו את זמן הציפייה, רצו לחנויות בסביבה וחזרו עמוסי בקבוקי שמפניה וחבילות סוכריות. כאשר יצאו סוף סוף החמישה מפתח המעלית,

במשך כל הישיבות הארוכות היה אולם המישפט מלא מפה לפה בבני מישפחה של הנאשמים. אחים, אחיות ורעייתיהם הגי אות של הנאשמים מילאו בנאמנות, מדי יום ביומו, את יציע הקהל והביאו מזון וסיגריות ליקיריהם. כאשר הוכרזה ההפיסקה המפתיעה יצאו בני המישפחות לימיסדרון כשהם כוססים את ציפורניהם. המתח באוויר היה מדבק. הסניגורים אשר הריחו זינוי התקבצו בפניה אחת, והתור בע עמד בודד לגמרי בפניה האחרת.

האב הקשיש

עזב את ההיכל

אחרי רגעים, שנדמה כי נמשכו ללא קץ, חזרו השופטים, השופטת ציון-חה על הנאשמים לקום על רגליהם. ואמר רה: "אחרי ששמענו את המישפט כמעט עד תומו, החלטנו לזכות את הנאשמים." שאר דבריה נטמעו בשאון ובהמולה של מחיאות-הכפיים ושאגות השימחה. אנשים עלו על הכיסאות והתחבקו והתנשקו בר אכסטאזה. מישפו מהסניגורים אמר כי המחזה מזכיר לו קטע מהסידרה הטלוויזיונית בועות. השופטים הנדהמים נתנו הוראה לפנות את הקהל מהאולם, והמ שיכו לקרוא את ההחלטה לפני הנאשמים, סניגוריהם והתובע. הם נימקו את החלטתם בכך שראיות התביעה לא היו מספיקות כדי הרשעה.

שאגות השימחה של הקהל נשמעו מהמיסדרון כמו ים-גועש. ארבע קומות מתחת לאולם המישפט, במיזנון בית-המישפט זקף איש קשיש את ראשו ל-מישמע השאון, קם ממקומו, שילם למל-צריית עבור הקפה, ובצעדים מהירים עזב את ההיכל. היה זה אחמד כחיל, אביו של הקורבן, אשר במשך כל המישפט ישב בעקשנות במזנון, ומבנו הצעיר חסיין שמע את הדיווח על התפתחות המישפט. השימחה המשתוללת הבהירה לו את תוצאת המישפט, והוא יצא לפני שהחוגגים הגיעו למזנון.

כורם אדרי ירד הקהל במדרגות כשר הוא נושא על כתפיים את הסניגור מנחם רובינשטיין, ומחבק ומנשק את דרור מק רין, שמחה זיו ויוסף שהם, ואת אורי רון. שני הסניגורים, עורכי-הדין הוותיק יעקב ("קובה") הגלר, ואורי רון הפסידו את המעמד כיוון שלא ציפו לזינוי כה מוקדם. עד שסיימו הנאשמים שוכו את הסיי

אושד אילם על פניהם של אלברט רי אוליביה עמר. הם רק הצטטרו שבתם הגדולה היתה בטיול ולא נכחה בזינוי המפתיע.

על כפיים נשאו בני המשפחה הנרגשים את יוסף ("יוסה") חטיקה, שעליו נאמר במישפט כי הקורבן זיהה אותו כאחד הרוצחים ואמר: "יוסה המאניק למד לתפוס עוזי."